

מסורת הש"ס

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

סח.

תורה אור

איניבין לן כסא דכספא. שהיו רואים לברוק מהו: אמרי ליה. לרש גלותא: דמירא. נצר נעלת שמין: מיכל אכלי וטעמי. טעמתי: מירא לא עביד לן האידנא. לא שמטנו היום בהמה בעלת שמין: בדוכסא. בעור היו נדוקין במקום ריסתנא וזו בצף היך ומלאנו בעור שהול לנן: דאמר רב הסדא חירא כוואכמא לקוטא היא. טלמי לנן בעור שמור לקוטא היה שם נכשר ונהפך העור ללנן: עשה לו קימן כנו נחרת ססוי וימיה ה: א"ל. רב ששה ליוקא פסוק לי פסוקין: נטע לך. פסוק הוא צעשאל: הדר מינה. חזר מעליה לימן או לשמרת כריכות. לרחוק בהן גזונן: הכא חריטו. צצבל: שידס ושדסין. עד זכר ועד נקבה: שידתא. שיה עגלה למרכבת נשים אורסי: בי שחין. בלוח מקום: מס היא. מה דמותה ומה טיבה. יש אומרים שיה עגלה ראש טולן ואלמן איני יודע מאי היא: היכי איבעדי. בלי כלי צרל: שמיר. צרה מששת ימי בראשית ואין כל דבר קשה יכול לעמוד מפניו: לאבני אפוד. דאמרינן במסכת סוטה (דף מה:) אבנים הללו אין כותבין עליהם דביו שנאמר פתחי חמת ואין מסרטינן עליהם בצלמל שנאמר במלואתם שלא יהו חסרות כלום אלא תובע עליהם דביו ומראה להן שמיר מנחמן וכן נקבעות מחליהן: ככשניה. כפאס ציסורין לומר לו היכן הוא: ככשניה. לחנן לשון מכשש של בגדים (שם דף קמא:). היכא איסי. אשמדאי שאול לכש: כטורא פלן. בהר ונוני: כריא ליה צירא. כרה לו שם צור: טינרא. אבן: וחסמיה בגושפנקיה. בחומות: סייך לגושפנקיה. נדוקו שלא נגע אדם בו לנלות צור: וגבני דעמרא. גזיות נמר: וויקי דחמרא. נרות יין: צירא מספאי. צמוד ההר למטה מנורו של אשמדאי: וטינינו למיא. בגון השופר יין (דלחמריה ד"מ דף פ:). הריק מי צור העליון למוך התחתון דרך נקב שנקב צפה שפין שמי הצורות ומתוך שהרשון קרקעימו גבוהה מקרקעית התחתון נרוקו היום למורו מאלהיה: וספמינו. לנקבים שפין זה לזה כדי ששפיים יין בעליון לא יוצב ממנו לחמתון: וכרא צירא. אחרינא מעילאי לבורו של אשמדאי: וטינינו. מילא אותן שמי נרות עפר כדי שלא יבין אשמדאי: עמינו. סתמן כדמחנמינן סתמוס פלשתיס (בראשית כו) עמנון פלשתי: כי אסא. אשמדאי: סייריס בגושפנקיה. ומאלו שלם: לא פני ליה. לא יוכל להתאפק: רוס וגנא. נשתכר וינדס: נתיס אסא. בנייה מן האלין: ספמיה. קבר השלשלת סביב זארו שלא יוכל ראשו ללאת: סוס קא מפרול. משתגע ומתעסק בלתיקה הימנו: דמרך. הקביה: סף ציה. נמתך בו: סוכול. לרף קטן כמו כונא דלידי: דארמלא. אלמנה הינה דרה צו: איחננא

גליון הש"ס

חום ר"ה ובחיי ובר נבי יואב. פ' לעיל דף טו ע"ב ומ"ט ש"ס על הגליון:

דאמר רב חסדא אוכמא בחיורא וחירא כוואכמא לקוטא היא. פירוש טלמי שמור בעור לנן או טלמי לנן בעור שמור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רבינו חס דננויר גריש פרק בית שמי (דף ע"ב:). משמע דלא מיירי רב חסדא אלא בשור שמור צין שוריס לבנים שהשמור מגרע טולס ומתקלקל מתקם על ידו ופרין התם ממחמי' דהתם דמשמע שהלנן גרוע ומסיק דרב חסדא איירי בתולא דקדמנאי דהתם שמור גרוע טפי ואורי' דתרי מיילי מינו ומילתיה דהכא איירי בטלמי שמור בעור לנן ולנן בעור שמור והתם מיירי בשור שמור צין שוריס לבנים ומדע דככל הספרים ישנים שלא גרסינן התם במילתיה דרב חסדא אלא אוכמא נחירא לקוטא ותו לא וכן נראה דלי גרסינן מרזייהו כמו הכא ונפרש מד לטלמי ומד לשור צין שוריס אס כן מאי פריך התם דמנא ליה דאוכמא נחירא קאי אשור צין השוריס נימא איסכא ולא יקשה כלום. רבינו חס: איכא שמי' דאייתי משה לאבני אפוד. הכא משמע ללאבני אפוד בני שמיר ופ"ק דקידושין (דף ע"ב:) גבי עובדא דדמא צן נתינה נקשו ממנו אבנים לאפוד זה היה צבית שני מדקאמר לשהה נולדה לו פרה אדומה כי' דצבית ראשון לא עשו פרה כדאמר' שיה עשה עורא ואס כן היה שמיר צבית שני ואין להקשות דכפרק במרא דסוטה (דף מה:) חנן משמחו נציאים האשונים בטלו אוריס ותומיס ומשחרב צית המקדש בטל שמיר דהיינו צית המקדש שני מדקא צית המקדש סתם והתם בגמרא נקט צית המקדש ראשון על מיילי אחריני ועוד מדלא ערביניהו כהדי אוריס ותומיס והו' ליה למימני משמחו נציאים האשונים בטלו אוריס ותומיס והשמיר דמשמחו נציאים הרשונים היינו משחרב צית המקדש ראשון בטלו אוריס ותומיס ולרין לומר ששמרוכו מימי שלמה עד חורבן צית שני הקשה ה"ר אלחנן במסכת ע"ו צפ' ר' ישמעאל (דף ע"ב:) גבי אבני מונח שקלוס אכשי יון ליסברניהו אבנים שלמות אמר רחמנא לינסרניהו לא מניף עליהם שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות דחגירת לפורן פוסלת במזבח^ט והן סוביא אמיא כמ"ד כסוטה (דף מה:) דליטריך שמיר לאבני צית המקדש והא דכתיב מגוררות צמניה מוקי לה באבני ציתו^י: ז"ל אייתי שיה בו' כי לא ראו לשאלו באוריס ותומיס כשסולין לשאלו על ידי דבר אחר: ובתיב ונות וין ותירוש. אף על פי שזה הפסוק לא נכבד עדיין היו יודעין כמו ארור עושה מלאכת ה' רמיה צפ' לא יתפור (כ"ב דף ע"ב:) * גבי יואב: לגזרותי

1. ויאמר לו אבר נטה לך על ימיןך או על שמאלך ואחר לך אחר מנהגים וקח לך את חלצתו ולא אבה עשהאל לסור מאצ"יה: שמאל ב כ בא 2. נכסחי לי גם בסוף והב וסגלת מלכים והפדיות עשיתי לי שרים ושרות ומעונות בני תאדם שרה ושרות: קהלת ב ח 3. והבית בהביתו אבן שלמה מסע נבנה ברזל לא נמשע בבית בהבנתו: מלכים א ו א 4. לך הין השה שקר וכל שנה בו לא יחכם: פסלי ב א 5. ונת הין ותירוש וקח לב: הושע ד יא

ומתעסק בלתיקה הימנו: דמרך. הקביה: סף ציה. נמתך בו: סוכול. לרף קטן כמו כונא דלידי: דארמלא. אלמנה הינה דרה צו: איחננא